

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. Ямбол, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Васил М. Петков

Членове: Петранка Ст. Жекова
Гергана Ж. Кондова

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова
в присъствието на прокурора Д. Ст. Л.
като разглежда докладваното от Гергана Ж. Кондова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232300600435 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

С Присъда № 260004/27.09.2023 г. постановена по НОХД № 285/2018 г. по описа на РС-Елхово, въззивникът - подсъдим Б. П. Г. е признат за виновен в това, че на **.**.**** година в град *****, област Ямбол, в ресторант „****“, чрез удар с ръка в областта на устата, причинил средна телесна повреда на Г. Н. Т. от град *****, област Ямбол, изразяваща се в избиване на три предни зъба - 11, 12 и 21 от зъбната редица на горната челюст, което довело до трайно затруднение в дъвченето и говоренето, като телесната повреда е причинена в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия Г. Н. Т. с тежка обида /"****"/ и други противозаконни действия, насочени към подсъдимия Г. /пострадалия направил опит като посегнал да удари с ръка подсъдимия/, от което е било възможно да настъпят тежки последици за виновния Г. и други противозаконни действия, насочени към персонала на ресторанта, помощник - управител на който е бил подсъдимия /скандално поведение, изразяващо се във викове, крясъци и псувни към персонала, дърпане и бутане на сервитьори, удяране по бара в ресторанта - престъпление по чл.132, ал.1, т.2 вр. чл.129, ал.2 вр.ал.1

от НК, като поради настъпила абсолютна погасителна давност за наказателно преследване при условията на чл.81, ал.3 вр.чл.80, ал.1, т.5 от НК, не е наказан.

С присъдата, въззивникът-подсъдим Б. П. е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.129, ал.2 вр.ал.1 от НК.

Подсъдимият Б. П. е осъден да заплати на гражданския ищец Г. Н. Т. сума в размер на 3 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от пострадалия в резултат на престъплението по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр.ал.1 от НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането – **.**.**** г. до окончателното изплащане. Искът в останалата му част – за разликата от 3 000 лева до претендирания размер от 5 000 лева, е отхвърлен като неоснователен и недоказан.

С присъдата, подсъдимият е осъден да заплати и направените по делото разноси както следва: сума в размер на 611,88 лв., вносами в полза на Републиканския бюджет по сметката на ОДМВР – Ямбол; сума в размер на 1890,36 лв. вносами в бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Елхово; 120 лв. ДТ върху уваженият размер на гражданския иск, както и по 5 лева за издаване на изпълнителни листи.

Подсъдимият Б. П. е осъден да заплати на гражданския ищец Г. Т. направените от него по делото разноси в размер на 400 лв.

Съдът се е произнесъл и по повод веществените доказателства по делото.

Срещу присъдата в частта й, с която подсъдимият е признат за виновен и осъден да заплати на гражданския ищец обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 3 000 лева, както и за направените от него разноси в размер на 400 лева, е депозирана въззивна жалба от подс.Б. П., подадена чрез упълномощеният му защитник - адвокат от АК-*****. В жалбата на подс.П. се твърди неправилност на присъдата като постановена в нарушение на материалния закон. Претендира се отмяна на присъдата в обжалваните й части и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение, със съответните последици от това. Алтернативно - в случай, че съдът приеме, че са налице доказателства за виновността на подсъдимия, се иска изменение на присъдата чрез намаляване размера на присъденото обезщетение за причинени на пострадалия неимуществени вреди до размер на 1 000 лева.

Срещу присъдата в частта й, с която предявеният от гражданския ищец Г. Т. граждански иск за претърпени неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над уважения размер от 3 000лв. до пълния предявен размер от 5 000лв., е депозирана въззивна жалба от гражданския ищец. С жалбата се претендира изменение на присъдата чрез увеличаване на размера на присъденото в полза на гр.ищец Г. Т.

обезщетение за неимуществени вреди от 3 000 лв. на 5 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от **.**.**** г. до окончателното ѝ изплащане. Претенцията се аргументира с установеният по делото срок на възстановяване на пострадалия, който е продължил повече от една година, направените от пострадалия разходи в размер на 4 900 лева за лечение, както и нарушените по делото всички разумни срокове при разглеждането му – повече от 5 години и забавеното в този смисъл обезщетение за неимуществени вреди.

В съдебно заседание ОП-Ямбол редовно призована изпраща представител. Последният оспорва основателността и на двете въззивни жалби и моли съда да потвърди присъдата на Районен съд-гр.Елхово изцяло, като правилна, обоснована и справедлива.

В съдебно заседание въззивникът – гр.ищец и частен обвинител Г. Т. чрез своя повереник поддържа депозираната от последния въззивна жалба и моли съда да я уважи по изложените в нея съображения, като измени присъдата чрез увеличаване на размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди от 3 000 лв. на пълният размер на предявения иск от 5 000 лв. Оспорва основателността на въззивната жалба на подсъдимия и моли съда да я остави без уважение. Претендира присъждане на разноските, направени от гражданският ищец за ангажиране на повереник пред въззивната инстанция.

В съдебно заседание въззивникът – подс.Б. П. участва лично и със защитник – адвокат от АК-*****. Оспорват основателността на депозираната от гр.ищец Т. въззивна жалба и молят съда да я остави без уважение. Двата поддържат въззивната жалба, предявена от подсъдимия и молят съда да я уважи по изложените в нея съображения. Поддържат искането си за отмяна на присъдата и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан с всички законни последици от това, т.к. по делото не са събрани доказателства за това, че на процесната дата подсъдимият е причинил на гражданския ищец средна телесна повреда. Поддържат и алтернативното си искане за изменение на присъдата чрез намаляване размера на присъденото обезщетение за причинени на пострадалия неимуществени вреди до размер на 1 000 лева. Аргументират това искане с непристойното поведение на пострадалия, продължило цял час, както и с приетата от тях липса на друг начин, по който в конкретната обстановка подсъдимият, който е психически устойчив човек, да реагира на създалата се ситуация, за да се защити от физическо посегателство. Изтъкват, че единствено поведението на гр.ищец, неговото явно нетрезво и неадекватно поведение са довели до вредоносния резултат.

При дадената му от съда последна дума, подс.Г. моли въззивният съд да отмени осъдителната присъда на РС Елхово.

Съдът, след като се запозна с изложеното във въззивните жалби, доводите на

страните и обсъди поотделно и в тяхната съвкупност доказателствата, след цялостна проверка на атакуваният съдебен акт и в съответствие с правомощията му по чл.313 и сл.от НПК, констатира от фактическа и правна страна следното:

Въззивните жалби са процесуално допустими като подадени от лица имащи право и интерес да обжалват и в срока по чл.319, ал.1 от НПК, а разгледани по същество се преценят като неоснователни, поради следните съображения:

Възприетата от първоинстанционният съд фактическа обстановка е в съответствие и се подкрепя от събраните по делото в хода на досъдебното производство и съдебното следствие гласни, писмени и веществени доказателства, поради което проверяващия съд съгласно нормата на чл.339, ал.1 и ал.2 от НПК намира за ненужно да я преповтаря /арг.Решение №60207 от 15.02.2022 г. по н.д. № 683/2021 г., III н.о. на ВКС, и др./. Мотивите към проверявания съдебен акт са аналитични и убедителни, като за установяването на фактическите положения районният съд в съответствие с изискването по чл.107, ал.3 от НПК е обсъдил всички допустими и необходими за това доказателства и обсъдил подробно и обективно кои от тях кредитира и кои не, като е изложил и аргументи в тази посока. Правилно и обосновано първата инстанция е кредитирала като обективни, непротиворечиви и логични част от обясненията на подсъдимия Г., показанията на свидетелите Д. А., Г. Т., П. Ч., Е. К., Т. Т., д-р А. К., М. Д., Н. Д. и д-р Т. М., дадени от тях в хода на съдебното следствие, показанията на свидетелите Х. Р. и В. А., дадени в хода на съдебното следствие и съпоставени по реда и условията на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.2, пр.2 от НПК за всеки един от тях, предвид липса на спомен за съществени факти и обстоятелства, показанията на свидетелите Н. И. /А./ и Ж. Х., дадени от тях в хода на проведеното по делото съдебно следствие, както и дадените от тях в хода на ДП показания, приобщени към доказателствения материал по делото чрез прочитането им на основание чл.281, ал.4, вр.ал.1, т.1 от НПК - за св.И. и на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, пр.2 от НПК - за св.Х., предвид констатираните от съда частични противоречия с показанията им в съдебното следствие и предвид липса на спомен за съществени факти и обстоятелства за свидетеля Х., показанията на свидетелите поставени от съда в очна ставка по реда и при условията на чл.143 от НПК, както и писмените доказателства приложени по ДП № ***/****г. по описа на РУ-Елхово и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК, а именно - справка за съдимост, съдебно-медицинско удостоверение № ***/**** г. от отделение по съдебна медицина при „*****"АД, медицинско свидетелство от Амбулатория за индивидуална практика по специализирана медицинска помощ гр.Бургас от **.**.**** г., Протокол за доброволно предаване от **.**.**** г., Справка от НАП ТД-Бургас от **.**.**** г., писмо изх. № ***/**.**** г. на ЦСМП - Ямбол с приложено заверено копие от амбулаторен журнал на ФСМП-Елхово, писмо Изх. № ***/**.**** г. на ЦСМП - Ямбол с приложено заверено копие от амбулаторен журнал на ФСМП-Елхово, приобщените в хода на

съдебно следствие писмени доказателства - представена от „*****“ ЕООД справка от **.**.**** г. и приемо-предавателен протокол № * от **.**.**** г. към договор № ** от **.**.**** г., както и списък на персонала към дата **/**.**** г. и платежна ведомост за м.юли 20**г. на хотел „*****“, стопанисван от „*****“ЕООД. Фактическата обстановка е установена и на база правилно кредитиране на заключенията по назначените по делото колективна съдебномедицинска експертиза, съдебномедицинска експертиза по писмени данни, видеотехническа експертиза и повторна тройна съдебно-психологична експертиза, като обосновани, пълни и обективни и изготвени съобразно правилата за това, както и на веществените доказателства – 2 броя дискове /CD/, приложени на л.66 от ДП.

Правилно съдът не е дал вяра на тази част от обясненията на подс.Г., в която същият оспорва съставомерността на деянието, отричайки да е нанасял удар с юмрук в устата на пострадалия Т. на инкриминираната дата, време и място. При анализа на обясненията на подсъдимия, съдът правилно е отчел процесуалната им природа – това, че същите са както доказателствено средство, така и основно средство за защита. В тази връзка и при съпоставянето им с всички други кредитирани от съда доказателства, събрани по делото и в кореспонденция с кредитираните с доверие заключения по назначената съдебно-медицинска експертиза и по назначената колективна съдебно-медицинска и стоматологична експертиза с вещи лица д-р С. и д-р Р., които изключват твърденията на подсъдимия за самонараняване на пострадалия като механизъм на причиняване на процесните увреждания, правилно съдът не е кредитирал посочената част от обясненията на подсъдимия и ги е приел като негова защитна теза.

Проверяващата съдебна инстанция намира за правилно некредитирането от районния съд с доверие и на тази част от показанията на св.И. и св.Х., дадени от тях в хода на проведеното по делото съдебно следствие, в която твърдят, че не са видяли/възприели подсъдимият да удря пострадалия в инкриминираната вечер, а за св.И. и в частта, в която излага твърдение, че пострадалият се е самонаранил като е паднал на земята по лице. Съдът правилно не е кредитирал показанията на свидетелите в посочените им части, т.к. същите не кореспондират и противоречат изцяло с останалите кредитирани от съда и събрани по делото доказателства. Относно начинът, по който пострадалият Т. е бил наранен и от кого, правилно съдът е дал вяра на показанията на свидетелите Х. и И., дадени от тях в хода на ДП / а не дадените от тях в тази посока показания в проведеното съдебно следствие/ и приобщени в посочените по-горе части чрез прочитането им по реда на НПК и които след прочитането им са потвърдени изцяло от всеки от двамата свидетели. Именно тези показания на свидетелите са достоверни, пълни и логически изложени, тъй като същите са дадени в момент по-близък до инкриминираната дата и време и кореспондират със заключението по назначената СМЕ и със заключението по назначената комплексна съдебномедицинска стоматологична експертиза, които сочат, че локализацията и

характеристиките на уврежданията на пострадалия свидетелстват, че посоката на травмиращата сила, която ги е причинила е била отпред назад, леко отстрани отдясно на пострадалия и уврежданията се дължат на силен удар с твърд тъп или тъпоръбест предмет със сравнително ограничена контактна /удряща/ повърхност и добре отговарят да са получени в резултат на силен удар със свита в юмрук ръка, като е възможно да бъдат причинени с един единствен удар.

Обосновано и правилно първият съд не е кредитирал заключенията по допуснатите в хода на проведеното съдебно следствие първоначална и допълнителна съдебно-психологична експертиза, като необосновани и непълни.

При правилно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил напълно обосновани правни изводи, като е приел, че подс.Б. П. Г. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, тъй като на **.**.**** година в град *****, област Ямбол, в ресторант „****“, чрез удар с ръка в областта на устата, причинил средна телесна повреда на Г. Н. Т. от град *****, област Ямбол, изразяваща се в избиване на три предни зъба - 11, 12 и 21 от зъбната редица на горната челюст, което довело до трайно затруднение в дъвченето и говоренето, като телесната повреда е причинена в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия Г. Н. Т. с тежка обида /"****"/ и други противозаконни действия, насочени към подсъдимия Г. /пострадалия направил опит като посегнал да удари с ръка подсъдимия/, от което е било възможно да настъпят тежки последици за виновния Г..

Правилен и обоснован е изводът на първоинстанционния съд, че е извършено съставомерно деяние по посочения текст от материалния наказателен закон на РБ, както и че авторството на престъпното деяние се установява безспорно от кредитираните от районният съд и коментирани по-горе доказателства. По категоричен начин се установява и обстоятелството, че подсъдимият е причинил на пострадалия – гр.ищец Т. при инцидента на **.**.**** г. средна телесна повреда по см. на чл.129, ал.2 вр.ал.1 от НК, изразяваща се в избиване на три предни зъба - 11, 12 и 21 от зъбната редица на горната челюст, което довело до трайно затруднение в дъвченето и говоренето. Трайността в затруднението в конкретния случай покрива изискването, съгласно ППВС № 3/79 г., да е за повече от тридесет дни. По делото се установява, че посочената средна телесна повреда е причинена в резултат на нанасяне от страна на подс.Г. на удар с юмрук в устата на Г. Т.. За съда в резултат на това се налага безспорният и несъмнен извод за наличие на причинна връзка между противоправните действия на подсъдимия /т.е. между осъществените от него действия/ и настъпилия противоправен резултат. Установява се по категоричен начин също, че телесната повреда е причинена в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия Г. Н. Т. с тежка обида "****" и други противозаконни действия, насочени към

подсъдимия Г., изразяващи се в направен опит от страна на пострадалия да удари подсъдимия като посегнал с ръка към него. От това противозаконно действие безспорно е било възможно да настъпят тежки последици за подс.Г.. Безспорно, с оглед експертното заключение по назначената по делото повторна тройна съдебно-психологична експертиза, подсъдимият е действал в такова състояние на силно раздразнение, при което е взел внезапно решението си за извършване на престъплението спрямо пострадалото лице, провокирано от предизвиканите в него негативни чувства и емоции, като последните препятстват възможността му да взема правилно решение за поведението си, макар и по принцип същият да не е загубил способността си да оценява свойството и значението на поведението си и да ръководи постъпките си.

Въззивната инстанция се дистанцира от позицията на първия съд за това, че подсъдимият е осъществил престъплението и чрез „други противозаконни действия, насочени към персонала на ресторанта, помощник-управител на който е бил подсъдимия /скандално поведение, изразяващо се във викове, крясъци и псувни към персонала, дърпане и бутане на сервитьори, удряне по бара в ресторанта/“. Съгласно нормата на чл.132, ал.1 от НК състоянието на силно раздразнение у подсъдимия, в резултат на което е причинена телесната повреда на пострадалия, следва да е предизвикано от него освен с насилие, с тежка обида, с клевета, но и с друго противозаконно действие, от което обаче трябва да са настъпили или е било възможно да настъпят тежки последици за виновния или неговите близки. От посочените от съда в присъдата противозаконни действия, описани по-горе, не са настъпили и не е било възможно да настъпят тежки последици за виновния подсъдим. Съгласно задължителната съдебна практика, изразена в Тълкувателно решение № 2 от 9.VII.1993 г. по т. н. д. № 2/93 г., ОСНК, другото противозаконно действие, от което са настъпили или е било възможно да настъпят тежки последици за виновния, следва да бъдат насочени срещу личността му или неговите субективни права, като субективното убеждение, че се извършва противозаконно действие по отношение на правнозащитени права не дава основание за прилагане на привилегирования състав. В конкретния случай, приетите от решаващия съд за противозаконни действия, извършени от страна на пострадалия, не са били насочени към личността на подсъдимия или неговите права, а както е описано от съда – насочени са били към персонала на ресторанта, без по делото да е установено формирана у пострадалия цел чрез тези си действия да засегне честта и достойнството на подсъдимия и/или неговите права. Отделно, коментираните противозаконни действия, не са довели и от тях не са могли да настъпят тежки последици и за близки на виновния по смисъла на чл.93, т.10 от ДР на НК, доколкото не са налице доказателства за това някой от персонала на заведението да е от кръга лица, лимитативно изброени в цитираната правна норма. Поради това, присъдата следва да бъде изменена чрез отмяна на същата в частта ѝ, с която подс.Г. е признат за

виновен в това да е осъществил престъплението по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр.ал.1 от НК чрез „други противозаконни действия, насочени към персонала на ресторанта, помощник-управител на който е бил подсъдимия /скандално поведение, изразяващо се във викове, крясъци и псувни към персонала, дърпане и бутане на сервитьори, удряне по бара в ресторанта/“ и да го оправдае по обвинението в тази му част.

Проверяващата инстанция изцяло споделя извода на районния съд, че от субективна страна подсъдимият е действал с пряк умисъл. Същия ясно е съзнавал, че чрез действията си пряко засяга телесната неприкосновеност на пострадалия Г. Т., причинявайки му телесни увреждания и е искал и предвиждал настъпването им. Подсъдимия е разбирал противоправния характер на извършваното, както и общественоопасните последици на същото, но въпреки това е искал настъпването им.

С оглед изложеното дотук, въззивният съд не приема за основателни доводите на защитника и подсъдимия, изложени във въззивната жалба и в пледоариите пред първата и въззивната инстанция, за недоказаност на повдигнатото на Б. Г. обвинение. Кредитираните като безпротиворечиви и обективни по делото гласни, писмени и веществени доказателства, сочат на безспорен и категоричен извод за това, че Г. е осъществил престъпното деяние по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, вменено му във вина. Предвид това, правилно подс.Г. е бил признат за виновен за извършено престъпление по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК и на осн.чл.304 от НК оправдан по предявеното му от районната прокуратура обвинение по чл.129, ал.2 вр.ал.1 от НК.

Тъй като съгласно разпоредбата на чл.161 от НК за средна телесна повреда по чл.132 от НК наказателното преследване се преследва по тъжба на пострадалия и предвид обстоятелството, че наказателното производство е образувано преди изтичане на срока по чл.81, ал.3 от НПК, правилно районният съд на основание чл.287, ал.5 от НПК и след изменение на обвинението от това по чл.129, ал.2 вр.ал.1 от НК в това по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, е взел становището на пострадалия Г. Т. в качеството му на частен обвинител, че иска съдът да се произнесе с присъда и по отношение на престъплението, което се преследва по тъжба на пострадалия. Правилно, по-нататък, при постановяване на присъдата на **.**.**** г., първият съд е съобразил правните норми по чл.81, ал.3 вр.чл.80, ал.1, т.5 от НК и е констатирал, че по отношение на престъплението по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК абсолютната преследвателска давност е изтекла, т.к. за това престъпление, предвиденото наказание е лишаване от свобода до една година и наказателното му преследване му се погасява с изтичане на срок от четири години и половина, считано от датата, на която е довършено, а именно – **.**.**** г. При това положение, съдът обосновано е приложил с присъдата правилата за давността и съгласно чл.305, ал.5 от

НПК след като е признал подс.Б. Г. за виновен в извършване на престъплението по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, не му е наложил наказание.

Като закономерна последица от признаването на подсъдимия за виновен в извършване на престъплението, е разглеждане основателността на гражданско-правните претенции на гражданския ищец Г. Т., за обезвреда. Събраните по делото доказателства установяват, че подсъдимият е имал виновно и противоправно поведение, а пострадалият-гр.ищец от своя страна е понесъл неимуществени вреди. Доказателствата по делото установяват наличието на причинно-следствена връзка между противоправното поведение на подсъдимия и претърпените от пострадалия неимуществени вреди. И тъй като подсъдимият е действал виновно при причиняването на тези вреди, налице е деликт, т.е. за виновното лице възниква задължението да обезщети пострадалото лице. Предвид изложеното, съдът намира за правилен извода на първоинстанционният съд, че следва да се ангажира деликтната отговорност на подсъдимия Б. Г., като го осъди да заплати на пострадалия парично обезщетение, като компенсация за причинените неимуществени вреди. Ето защо, настоящият въззивен съд намира посоченото от районният съд парично обезщетение в размер на 3 000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането – **.**.**** г., за доказано и достатъчно да компенсира претърпените от пострадалия неимуществени вреди.

Доводите на страните за несправедливо отмерен размер на присъденото на гр.ищец обезщетение, развити в контекста на завишение – от страна на подсъдимия и защитата и на занижение – от страна на гр.ищец и повереника, са неоснователни. При определянето на размера на обезщетението съдът е отчел всички относими по делото факти и обстоятелства, като не е пренебрегнал или изопачил никое от тях. Взел е предвид, че в резултат на нанесеният от подсъдимия удар с юмрук в устата на пострадалия Т., на последния са му причинени травматични увреди на здравето - травматичното избиване на три предни зъба от зъбната редица на горната челюст /11, 12 и 21/, което е причинило на пострадалия значителни и трайни затруднения в дъвченето и говоренето безспорно за срок по - голям от един месец, както и е взел предвид и изпитаните от Т. болки, страдания и неудобства, причинени от травматичното увреждане. Решаващият съд не е пренебрегнал и установеното по категоричен начин поведение на пострадалия, което е провокирало действията на подсъдимия, довели до противоправния резултат. Определеният по този начин размер на обезщетението от 3000 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на деянието – **.**.**** г., въззивният съд намира за справедлив и отговарящ на трайно установената съдебна практика в тази насока. Поради всичко изложено, атакуваната присъда в тази ѝ част следва да бъде потвърдена.

Не се констатира неправилност на присъдата и в частта относно

разпореждането с веществените доказателства, както и в частта за разноските, като последните с оглед изхода на делото са поставени в тежест на подсъдимия.

На осн.чл.189, ал.3 от НПК с оглед резултата от въззивната проверка на постановената присъда и съобразено с представените писмени доказателства, подсъдимият следва да бъде осъден да заплати поисканите от гр.ищец и частен обвинител и направените от него разноси по делото пред въззивната инстанция, в размер на 600 лева.

Мотивиран от изложеното, Ямболски окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 260004/27.09.2023 г. постановена по НОХД № 285/2018 г. по описа на РС-Елхово като отменя същата в частта ѝ, с която подс. Б. П. Г. с ЕГН ***** е признат за виновен в това да е осъществил престъплението по чл.132, ал.1, т.2 вр.чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК и чрез „други противозаконни действия, насочени към персонала на ресторанта, помощник-управител на който е бил подсъдимия /скандално поведение, изразяващо се във викове, крясъци и псувни към персонала, дърпане и бутане на сервитьори, удряне по бара в ресторанта/“ и на осн.чл.304 от НПК го оправдава по обвинението в тази му част.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Осъжда подсъдимия Б. П. Г. с ЕГН ***** да заплати на гражданския ищец и частен обвинител Г. Н. Т., с ЕГН ***** направените от него разноси по делото пред въззивната инстанция в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____